

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 18. kvěna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny podle § 81 a podle §§ 8, 171, 173, 174 II f) tr. zák. a přestupkem podle § 12 odst. II. cí. pat. z 24. října 1852, čís. 223 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje vadnost rozsudku podle § 281, čís. 3 tr. ř. z důvodu, že za hlavního přelíčení byl vyslechnut jako svědek četnický strážmistr Josef Sch. pod přísahou, ač prý obžalovaného nenávidí a vypovídal jen ze zášti. Jak z protokolu o hlavním přelíčení jest zřejmo a stížnost sama připouští. neohradil se obžalovaný při výslechu svědka proti vzetí do přísahy, ani proti nalézacímu soudu neuplatňoval ono domnělé nepřátelství svědkovo. Nelze proto přihlížeti ke tvrzením obžalovaného, teprve dodatečně ve zmateční stížnosti uváděným, ježto otázku přípustnosti (překážky) svědecké přísahy jest posuzovati podle znalosti nalézacího soudu v době vzetí svědka do přísahy. Bylo na obžalovaném, by okolnosti nyní uplatňované sdělil v čas nalézacímu soudu. Zrušovacímu soudu náleží jen přezkoumávaní, zda, hledíc k okolnostem vyšlým na jevo při hlavním přelíčení jest stanovisko prvního soudu odůvodněným; v souzeném případě neměl nalézací soud příčiny pochybovati v době vzetí tohoto svědka do přísahy o přípustnosti tohoto procesního úkonu. Nelze tu proto shledati porušení předpisu § 170 čís. 6 tr. ř.

Čís. 3341.

Jde o zpronevěru (spolupachatelství), nikoliv o spoluvinu na zpronevěře neb o podvod, odváděly-li pokladní obecních lázní peníze vybrané za lístky, osobě, již náleželo přijímati a súčtovatí výtěžek za prodané lístky (obecnímu úředníku), jednaly-li ve vzájemně vědomé součinnosti s touto osobou a šlo-li všem o to, by peníze nebyly správě lázní odvedeny, nýbrž mezi ně rozděleny.

Při skutkových podstatách, které vykazují znaky různých deliktů majetkových, rozhoduje vždy ta skutková podstata, ze které vzešlo přímo poškození.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1928, Zm I 410/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 27. března 1928, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se číselně důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř. namítá stížnost především, že rozsudkem zjištěné jednání obžalova-

ných bylo neprávem podřaděno pod ustanovení §§ 183, 184 poslední věta tr. zák., neboť v tom, že obžalované odvedly 220.000 Kč, pokud se týče 96.000 Kč K-ovi, nelze prý spatřovati zadržení nebo přivlastnění si těchto peněz obžalovanými proto, že rozsudek zjišťuje, že K-ovi náleželo kromě jiného přijímati peníze pokladními za lázeňské lístky vybrané a je sčítovati. Odvedením řečených částek K-ovi nedopustily prý se obžalované vůbec žádného nedovoleného jednání. Ve svých dalších vývodech vztahujících se k číselně uplatňovanému zmatku podle § 281, čís. 10 tr. ř. vyslovuje stížnost názor, že jednání obžalovaných mohlo by býti spoluvinou na zločinu zpronevěření podle §§ 183, 184 posl. věta tr. zák., kdyby bylo dokázáno, že obžalované věděly, že K. zamýšlí svěřené mu částky za sebou zadržeti nebo je sobě přivlastniti, tvrdí však, že tu není tohoto předpokladu. Posléze namítá stížnost v této souvislosti, že se nedopustil zločinu zpronevěření podle §§ 183, 184 posl. věta tr. zák., nýbrž že spáchal buď zločin zneužití moci úřední podle § 101 tr. zák., nebo zločin podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a že by v důsledku toho přicházela v úvahu spoluvina obžalovaných na některém z těchto zločinů, kdyby bylo prokázáno, že obžalovaným byl znám zlý úmysl K-ův, že to však obžalovaným dokázáno nebylo. Těmito vývody neprovádí stížnost číselně uplatňovaný zmatek podle § 281, čís. 10 tr. ř. po zákonu, neboť nedoznává vůbec trestnost jednání obžalovaných a domáhá se v důsledku toho úplného jich osvobození od obžaloby. Šlo by ve skutečnosti o zmatek § 281, čís. 9 a) tr. ř., leč i ten je uplatňován neprávem. Stížnost nenapadá stanovisko rozsudkem zaujaté, že řečené částky 220.000 Kč a 96.000 Kč byly obžalované Kateřině T-ové pokud se týče obžalované Elle T-ové svěřeny a že byly určeny pro správu lázní, pro niž byly obžalovanými jako pokladními vybrány, nýbrž namítá, opírajíc se o skutkové zjištění rozsudku, že K-ovi náleželo přijímati a sčítovati výtěžek za lázeňské lístky pokladními prodané, že obžalované nezadržely za sebou a nepřivlastnily si ony jim svěřené částky, odevzdavše je K-ovi, a že se nedopustily tímto odvedením oněch částek vůbec trestného činu. Zmateční stížnost přehlíží, že rozsudek v rozhodovacích důvodech zjišťuje, že šlo o vzájemně vědomou součinnost obou obžalovaných s K-em a že obžalované byly si toho vědomy, že jde při jejich jednání, při odvádění oněch částek K-ovi, o to, by tyto částky nebyly odvedeny správě lázní nebo obci, nýbrž by K. a obžalované je mezi sebou rozdělili, a že dále zjišťuje, že K., jemuž byly ony částky svěřeny, předal z nich obžalované Kateřině T-ové dohromady 20.000 Kč a obžalované Elle T-ové celkem 8.000 Kč a zbytek si podržel. Přihlíží-li se při posuzování jednání obžalovaných k celému rozsudkem zjištěnému skutkovému ději, tedy zejména též k posléze řečeným skutkovým zjištěním, nelze rozsudku důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, shledal-li v jednání obžalovaných skutkovou podstatu zločinu zpronevěření podle §§ 183, 184 posl. věta tr. zák.; neboť podle skutkových zjištění rozsudkových zadržely obžalované za sebou a přivlastnily si společně s K-em jako spolupachatelky ony svěřené jim částky, projevivše svým chováním rozhodnutí, svěřené jim částky správě lázní vůbec nevydati, nýbrž stav, jímž byly tyto částky odňaty moci správy lázní, učiniti trvalým (zadržení svěřených částek),

a osobovaly si ku svěřeným částkám právo po způsobu vlastníka (přivlastnění si svěřených částek). Při tom dlužno poznamenati, že stížností zdůrazňovaná skutečnost, že žalované odvedly K-ovi celé tu v úvahu přicházející částky a obdržely pak teprve od K-a část těchto peněz, Kateřina T-ová 20.000 Kč a Ella T-ová 8.000 Kč, nemůže na skutkové podstatě zločinu zpronevření obžalovaným za vinu daného nic změnit. Chce-li však stížnost tvrzením, že obžalovaným nebylo dokázáno, že věděly, že K. zamýšlí svěřené mu částky, o něž tu jde, za sebou zadržeti a je sobě přivlastniti, vyjádřiti, že rozsudek neuvádí důvody pro ono skutkové zjištění, že šlo o vzájemně vědomou součinnost obžalovaných s K-em a že obžalované byly si toho vědomy, že jde při jejich jednání, při odvádění shora řečených částek K-ovi o to, by tyto jemu svěřené peníze nebyly odvedeny správě lázní nebo obci, nýbrž by K. a obžalované je mezi sebou rozdělili (zmatek podle § 281, čís. 5 tr. ř.), jde o výtku neodůvodněnou; neboť rozsudek uvádí pro tento výrok náležité důvody.

K ostatním svrchu řečeným vývodům stížnosti vztahujícím se k číselně uplatňovanému zmatku podle § 281, čís. 10 tr. ř. budiž k vůli úplnosti poznamenáno ještě toto: O spoluvinu obžalovaných na zločinu zpronevření podle §§ 5, 183, 184, poslední věta tr. zák. nejde tu již proto, že rozsudek oním svým výrokem, že tu šlo o vzájemně vědomou součinnost obžalovaných s K-em, zjišťuje, že se K. a obžalované dopustili zločinu zpronevření jim za vinu kladeného jako spolupachatelé. Než, nehledíc ani k předpokládanému spolupachatelství s K-em, nebyla by kvalifikace závadného jednání stěžovatelek jako zločinu podle §§ 183 a 184 tr. zák. právně pochybenou, ježto skutková podstata tohoto zločinu jest vyčerpána již tím, že stěžovatelky s výtěžkem za lázeňské lístky, jež přijaly jménem a pro lázeňskou správu, nenaložily tak, jak podle projevené nebo předpokládané vůle této správy naložiti měly, nýbrž disponovaly s ním protiprávně, odevzdavše jej K-ovi u vědomí, že on si jej podrží pro sebe. A již touto protiprávní disposicí — odevzdáním výtěžku K-ovi — byl zločin spáchán a dokonán bez ohledu na to, zda a jaký prospěch stěžovatelkám z činu vzešel a jak K. se své strany s penězi jemu předanými dále protiprávně naložil. I kdyby se dále přisvědčilo názoru zmateční stížnosti, že se K. dopustil jednání, rozsudkem zjištěného jako obecní úředník ve smyslu § 101 tr. zák., nepřicházel by na jeho straně v úvahu zločin zneužití úřední moci podle § 101 tr. zák., nýbrž zločin zpronevření podle §§ 181, 182, druhá věta tr. zák., neboť trestné jednání Augusta K-a bylo by spatřovati v tom, že za sebou zadržel a sobě přivlastnil částky 220.000 Kč a 96.000 Kč, které mu byly jako obecnímu úředníkovi svěřeny z příčiny jeho veřejného úřadu. Při tom může býti zůstaveno stranou, zda za obecního úředníka ve smyslu § 101 tr. zák. bylo by považovati i obžalované jakožto zaměstnankyně obce, jestli na každý způsob nepochybně, že případná spoluvina obžalovaných na tomto zločinu podléhala by podle trestního zákona těžšímu trestu, než jest trest, stanovený na zločin zpronevření podle §§ 183, 184 posl. věta tr. zák., jímž obžalované byly uznány vinnými. Stěžovatelky nemohou se domáhati něčeho, co by bylo v jejich neprospěch, poněvadž by se to přičilo povaze jich opravného prostřed-

ku, jímž má býti přivoděno rozhodnutí pro ně příznivější. Dále uplatňuje zmateční stížnost, že jednání obžalovaných bylo po případě posuzováno jako spoluvinu na zločinu podvodu, spáchaném Augustínem K-em. Přisvědčiti lze, že zjištění rozsudková poukazují na jisté prvky podvodné jak u K-a (na př. objednání lázeňských lístků za zády představeného úřadu), tak u stěžovatelek, které vyvínovaly činnost, jež podporovala pokud se týče zakrytí měla podvodné jednání K-ovo. Leč při skutkových podstatách, které vykazují znaky různých deliktů majetkových, rozhoduje vždy ta skutková podstata, ze které přímo vzešlo poškození. Tou je v souzeném případě, jak správně vyslovil již nalézací soud, zadržení, pokud se týče přivlastnění si svěřených peněz obžalovanými a K-em. Nastaloť poškození tím, že obžalované peníze stržené za prodané lázeňské lístky neodvedly lázeňské správě, nýbrž ponechaly si je spolu s K-em. Dotyčné počiny podvodné sloužily jen jako prostředek k nabytí a udržení si svěřených peněz, takže zmateční stížností žádaná kvalifikace neodpovídala by zákonu, ježto těžisko trestné činnosti spočívalo v protiprávním zadržení a přivlastnění si svěřeného statku. Napovídá-li posléze zmateční stížnost, že stěžovatelky, neučinivše o trestné činnosti K-ově povinné oznámení nadřízenému úřadu, dopustily se zločinu podle § 214 tr. zák., stačí zdůrazniti, že toto zákonné ustanovení předpokládá činnost, kterou někdo bez předchozího dorozumění s pachatelem teprve po spáchaném zločinu pachateli napomáhá (§§ 6 a 210 a násl.), kdežto tu podle závazných zjištění rozsudkových šlo o společnou současnou činnost stěžovatelek s K-em na základě společné domluvy. O zločinu podle § 214 tr. zák., nemůže býti proto řeči.

Čís. 3342.

Uzamčenou ve smyslu § 174 II c) tr. zák. jest věc opatřená překážkou zamezující neb aspoň stěžující přístup k ní cizím nepovolaným osobám, zejména překážkou, kterou majitel umístil mezi věc a osoby cizí v úmyslu a k tomu cíli, by byla před nimi chráněna; nezáleží na tom, zda je k odstranění překážky třeba většího či menšího napjetí sil nebo tělesné námahy vůbec; rozhoduje, zda měl býti překážkou zejména podle úmyslu majitelova zamezen neb aspoň stížen již sám přístup k věci nepovolaným osobám cizím.

Součástky (kovové) do stavby pevně zadělané (přišroubované), aby byly podle svého vlastního určení jako součástky stavby (okenních rámu) uvedeny v nezbytné pevné spojení se stavbou, nejsou věcmi uzamčenými ve smyslu § 174 II c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1928, Zm I 599/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa N-y do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 2. června 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II c) tr.